

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)
SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)
SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **M. W.**,
skazanego z art. 148 § 2 pkt 3 k.p.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 31 stycznia 2024 r.
wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania,
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt II AKa 179/19,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt III K 142/17,

p o s t a n o w i ł:

- 1. wniosek oddalić;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego, w tym wydatkami w kwocie 20 (dwudziestu) złotych, obciążyć skazanego M. W.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 30 października 2023 r. obrońca M. W. złożył wniosek o wznowienie postępowania, zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt II AKa 179/19, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt III K 142/17, na mocy którego M. W. skazano za przestępstwo art.

148 § 1 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 12 lat pozbawienia wolności. Autor wniosku, powołując się na podstawę wznowieniową określoną w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., wskazał, że po wydaniu orzeczeń w sprawie ujawniły się nowe dowody w postaci zeznań A. A., z których małoby wynikać, że zabójstwa K. S. dopuścił się T. K.

Obrońca skazanego wniósł ponadto o uchylenie obu wydanych w sprawie wyroków i uniewinnienie M. W. od przypisanej mu zbrodni, ewentualnie uchylenie obu orzeczeń i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie.

Prokurator, ustosunkowując się do wniosku o wznowienie postępowania, wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Na wstępie należy zauważyć, że wniosek o wznowienie postępowania podlegał merytorycznemu rozpoznaniu jedynie z uwagi na to, że został wniesiony przez pełnomocnika profesjonalnego strony, dla którego inicjatywy procedura karna nie przewiduje trybu, o którym mowa w art. 545 § 3 k.p.k.

Zastrzeżenie to jest o tyle istotne, że argumentacja zawarta we wniosku o wznowienie postępowania obrońcy skazanego jest oczywiście chybiona, jeśli weźmie się pod uwagę specyfikę sprawy, której dotyczy. Trzeba bowiem zauważyć, że głównym przedmiotem postępowania było zdarzenie, w którym brali udział T. K. i P. K. oraz M. W., przy czym dwóch pierwszych oskarżonych zostało uznanych za winnych przestępstwa pobicia ze skutkiem śmiertelnym K. S., zaś M. W. został skazany za zabójstwo tego pokrzywdzonego w związku z pobiciem. Różnica w kwalifikacji prawnych osób współdziałających w tym zdarzeniu wynikała z odmiennych ustaleń co do strony podmiotowej przypisanych im zachowań, korespondujących z ustaleniami co do sposobu ich działania, w tym narzędzi, których używali. T. K. i P. K. zadawali pokrzywdzonemu ciosy pałkami teleskopowymi wykonanymi z gumy i metalu, zaś M. W. użył narzędzia typu maczeta, zadając nią cios w głowę K. S. spowodował u niego obrażenia ośrodkowego układu nerwowego i krwotok z rany, w efekcie których nastąpił zgon

pokrzywdzonego. W tym kontekście zeznania A. A. z akt o sygn. [...] i III K [...] Sądu Okręgowego w S., w których stwierdził, że T. K. miał wskazać siebie jako sprawcę zabójstwa K. S., nie mogą podważać ustaleń prowadzących do przypisania tej zbrodni M. W. Nie da się bowiem za sprawą tych dowodów zakwestionować ustalenia co do zachowania M. W. *tempore criminis*, który – zadając cios maczetą w głowę pokrzywdzonego spowodował jego zgon, a tego rodzaju zachowanie doprowadziło Sąd *meriti* do przyjęcia, że skazany ten działał z zamiarem ewentualnym zabójstwa. To, czy zamiar taki towarzyszył również pozostałym współdziałającym oraz czy ich rola w spowodowaniu zgonu pokrzywdzonego była bardziej doniosła niż to ustalono w sprawie nie może podważać przypisania M. W. zbrodni zabójstwa K. S., a jedynie mogłaby teoretyczne i już tylko hipotetycznie (z uwagi na upływ terminu, o którym mowa w art. 542 § 5 k.p.k.) prowadzić do przypisania współsprawstwa zabójstwa T. K., co jednak nie jest przedmiotem niniejszego postępowania.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 639 k.p.k. obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania.

[J.J.]

[ał]